

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Szak/9/2018
Identifikačné číslo spisu: 7018200149
Dátum vydania rozhodnutia: 23.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7018200149.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD. v právnej veci sťažovateľky (pôv. žalobkyňa): Q. K. X., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Iracká republika, bez dokladu totožnosti, trvale bytom A. Irak, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, zastúpený Centrom právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, 810 00 Bratislava, IČO: 307 988 41, týka sa Kancelárie Košice, Murgašova 3, 040 41 Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície PZ Žilina, Kuzmányho 26, 012 23 Žilina, o správnej žalobe vo veci zaistenia zo dňa 16.01.2018 proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BB7-86-015/2018-AV zo dňa 09.01.2018, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sa/6/2018-27 zo dňa 5. februára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sa/6/2018-27 zo dňa 5. februára 2018 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB7-86-015/2018-AV zo dňa 09.01.2018 (ďalej na účely rozsudku len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZoPC) zaistil dňom 09.01.2018 sťažovateľku na základe oznámeného a začatého konania na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu ZoPC na čas nevyhnutne potrebný a stanovil dĺžku zaistenia do 11.03.2018. Zároveň podľa § 88 ods. 5 ZoPC rozhodol o jej umiestnení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej „ÚPZC Sečovce“).

2. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný uviedol, že sťažovateľka bola dňa 09.01.2018 kontrolovaná pred ÚPZC Sečovce z dôvodu podozrenia z neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky (ďalej „SR“). Následne lustráciou bolo zistené, že nemá na území SR udelené žiadne povolenie na pobyt (trvalý, prechodný, resp. tolerovaný), ani iné právo na pobyt a taktiež nie je v súčasnosti žiadateľom o udelenie azylu na území SR. Totožnosť a prvotné azylové konanie v Bulharskej republike bolo zistené a potvrdené na základe výstupu z informačného systému, pričom bolo zistené, že Bulharská republika zaevidovala účastníka konania ako žiadateľa o azyl na ich území. Na Dublinskom stredisku SR bolo zistené, že bolo vydané rozhodnutie o jej odovzdaní do iného členského štátu.

3. Žalovaný následne v konaní zistil, že sťažovateľka je žiadateľom o azyl v Bulharsku, ktoré na základe požiadania slovenských orgánov akceptovalo jej spätné prijatie na svoje územie v zmysle Dublinského nariadenia. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný zaistil sťažovateľku za účelom jej odovzdaní do iného členského štátu v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC pretože u sťažovateľa existuje značné riziko úteku, vyplývajúce z toho, že požiadala o azyl v inej členskej krajine (Bulharsko), kde nevyčkala a vycestovala z nej bez oprávnenia. Žalovaný považoval opätovné zaistenie sťažovateľky za účelné a efektívne, pretože Bulharsko akceptovalo jej prijatie na svoje územie v zmysle Dublinského nariadenia, s tým, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Dublinské stredisko (ďalej len „Dublinské stredisko“) vydalo rozhodnutie č. MU-DS-399/2017-DŽ o odovzdaní sťažovateľky na územie Bulharska, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 06.12.2017.

4. Dĺžku doby zaistenia stanovil v súlade s § 88 ods. 4 ZoPC do 11.03.2018, počas ktorej žalovaný vykoná všetky úkony potrebné na odovzdanie sťažovateľky na územie zodpovedného členského štátu, pričom žalovaný bral do úvahy aj to, že dňa 15.11.2017 bolo začaté konanie podľa Dublinského nariadenia, ktoré v súčasnosti prebieha a vykonávajú sa úkony k jeho realizácii. K dĺžke zaistenia uviedol, že je v súlade s § 88 ods. 4 ZoPC, ako aj na základe odporúčania Dublinského strediska a v zmysle článku 28 Dublinského nariadenia III stanovil dĺžku doby zaistenia najdlhšie do 11.03.2018, pričom táto doba je podľa správnej úvahy a skúsenosti dublinských konaní priamo úmerná dobe zabezpečenia všetkých potrebných náležitostí k realizovaniu konania v zmysle Dublinského nariadenia III, pričom zobral do úvahy skutočnosť, že dňa 15.11.2017 bolo začaté konanie v zmysle daného nariadenia, ktoré v súčasnosti už prebieha a vykonávajú sa úkony k jeho realizácii, čo trvá určitú dobu, pretože ide konanie smerom do iného štátu, ktorý priamo nesusedí so Slovenskom a zabezpečuje ho administratívne iný orgán. Stanovenú dĺžku zaistenia ovplyvnila aj súčasná situácia v oblasti migrácie, utečeneckej krízy, náporu na štátne hranice Únie a riešenia štátnych príslušníkov tretích krajín v zmysle Dublinského nariadenia III smerom do krajiny, kde prvýkrát požiadali o udelenie azylu a je dôvodom na určenie stanovenej doby zaistenia a individuálneho prístupu k riešeniu. V rámci skúmania realizovateľnosti účelu zaistenia rovnako zistil, že Bulharská republika je ochotná a schopná účastníka konania prijať. Správny orgán pri stanovení dĺžky doby zaistenia určil konkrétnu dobu zaistenia, nie však maximálnu.

5. Zaoberal sa rešpektovaním článku 8 ods. 1 Dohovoru, pričom sťažovateľka nemá na území SR žiadnu blízku rodinu, žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území, keďže žiadosť o medzinárodnú ochranu podal na území SR. Rovnako aj jeho zaistenie je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, a to vzhľadom k začatiu konania na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu, rizika úteku a neoprávneného vstupu na územie členského štátu Únie.

6. Žalovaný k realizovateľnosti účelu zaistenia uviedol, že Bulharsko je ochotné a schopné sťažovateľku prijať, čo vyplýva z listu, ktorý bol Migračnému úradu doručený dňa 27.11.2017. Doplnil, že lustráciou v informačnom systéme MIGRA zistil, že dňa 27.11.2017 bol Migračnému úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej „MÚ MV SR“) doručený list z Dublinskej jednotky Štátnej agentúry pre utečencov Bulharskej republiky, ktorým táto prijala zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl, sťažovateľku prijme a súhlasí s jej transferom do Bulharska.

6. Žalovaný mal za to, že sťažovateľka je osobou, u ktorej je značné riziko úteku (svojevôľný odchod z územia iného štátu, vyjadrenie účastníka konania v spísanej zápisnici, nelegálny pohyb za pomoci

prevádzajúca) a nezaistením by hrozilo, že bude zmarený samotný účel konania o odovzdaní, ktoré nie je v kompetencii správneho orgánu a preto je potrebné mať účastníka konania k dispozícii počas procesu návratu v zmysle Dublinského nariadenia III. Z uvedeného vyplýva riziko úteku, ako aj neschopnosť vlastnej starostlivosti o svoju osobu po materiálnej, zdravotnej a existenčnej stránke (bez akýchkoľvek dokladov totožnosti, bez finančných prostriedkov, nedokázanie sa vrátiť späť na územie Bulharskej republiky, snaha o presun do iného štátu za pomoci prevádzajúca).

7. Podľa žalovaného u sťažovateľky nie je možné uplatniť alternatívne donucovacie opatrenia, ale je potrebné ju zaistiť a odovzdať do krajiny, ktorá je príslušná na konanie o udelenie azylu, pričom nemá k dispozícii dostatočné finančné prostriedky k zabezpečeniu starostlivosti o svoju osobu, nevie si zabezpečiť stravu, oblečenie, zdravotnú starostlivosť, ani adekvátne ubytovanie z vlastných zdrojov a ani si ich nevie nijako zabezpečiť od iných osôb. Taktiež aj samotný proces postupu v zmysle Dublinského nariadenia III trvá určitú dobu a nie je možné ho vykonať okamžitým odovzdaním prijímajúcej strane.

8. Považoval za preukázané, že sú splnené podmienky na postup podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC, pretože zaistenie je potrebné na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ako aj z dôvodu značného rizika. Preto rozhodol o jej zaistení z dôvodu, že ak by nebolo realizované zaistenie, jej pobyt na území SR by bol neznámy, existuje značné riziko úteku za pomoci prevádzáčov, účastník konania by sa mohol nelegálne pohybovať a skrývať a tým by jeho pobyt správneho orgánu nebol známy, takže by nemohlo dôjsť k realizácii výkonu v zmysle Dublinského nariadenia III, čím by bolo zmarené konanie samotného zabezpečenia prípravy a výkonu v zmysle uvedeného nariadenia. Sťažovateľka nepožiadala a ani nemala v úmysle požiadať na správnom orgáne o medzinárodnú ochranu, čo zvyšuje značné riziko úteku a správnu úvahu o jeho nelegálnom pobyte a pohybe aj v iných krajinách, čo by hrozilo v prípade nezaistenia. Poukazoval na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vyslovil, že zmluvné štáty majú právo kontrolovať vstup, pobyt a odchod cudzincov z ich územia. Zároveň konštatoval, že v súčasnosti je zaistenie sťažovateľky nevyhnutné a správny orgán bude počas celej doby zaistenia skúmať a zisťovať, či účel zaistenia naďalej trvá (§ 90 ods. 1 písm. d) ZoPC).

II.

Konanie na krajskom súde

9. Sťažovateľka podala proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Košiciach správnu žalobu vo veciach zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- podmienky pre žiadateľov o azyl v Bulharsku sú nedostatočné a nehumánne;
- sťažovateľka správnu žalobou napadol aj rozhodnutie Dublinského strediska o odovzdaní na územie Bulharska;
- skutkový a právny záver o tom, že prijímacie podmienky pre žiadateľov o azyl v Bulharsku sú dostatočné je nesprávny;
- žalovaný nedostatočne odôvodnil preskúmané rozhodnutie v súvislosti so stanovenou dĺžkou zaistenia, keď na realizáciu účelu zaistenia vo výroku za „čas nevyhnutne potrebný“ stanovil dobu do 11.03.2018;
- s poukazom na čl. 28 Dublinského nariadenia je doba zaistenia v preskúmanom rozhodnutí stanovená a odôvodnená príliš všeobecne a formalisticky a žalovaný stanovenú dĺžku zaistenia neodôvodnil v zmysle osobitných lehôt stanovených Dublinským nariadením;
- nie je zrejmé a ani preskúmateľné, či resp. ako sa žalovaný vysporiadal s predošlým zaistením sťažovateľky v čase od 14.11.2017.

10. Krajský súd v Košiciach v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že jej nebolo možné vyhovieť z dôvodov, uvedených v nasledujúcich bodoch.

- vo veci sťažovateľky Dublinské stredisko vydalo rozhodnutie podľa § 46a ods. 4 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zák. č. 480/2002 Z.z.“), o odovzdaní sťažovateľky na územie Bulharska. Voči predmetnému rozhodnutiu podala sťažovateľka správnu žalobu vo veci azylu na Krajský súd v Košiciach dňa 17.01.2018, pričom konanie je vedené pod sp. zn. 5Saz 11/2018, krajský súd priznal uznesením zo dňa 30.01.2018 správnej žalobe odkladný účinok,

- žalovaný dĺžku doby zaistenia správne právne posúdil, pričom ju aj náležite odôvodnil. Žalovaným stanovená dĺžka doby zaistenia neprekračuje prípustné lehoty stanovené v čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia,

- žalovaný zabezpečil ohľadne krajiny, kam má byť sťažovateľka vrátená, jednak správy z Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Sofii, Úradu policajného pridelenca v Sofii a Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o preverenie bezpečnostnej situácie v Bulharsku ako aj správy k možnému porušeniu absolútneho zákazu zlého zaobchádzania so žiadateľmi o azyl v zmysle čl. 3 Dohovoru a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pričom ide o aktuálne správy z organizácií ako EASO, FRA, ide o aktuálne správy organizácií ako EASO (Európsky podporný úrad pre azyl), FRA (Agentúra Európskej únie pre základné práva), AIDA (Azylová informačná databáza), Európskej komisie, Bulharský helsinský výborom (BHC), ECRE (Európska rada pre utečencov a exulantov) a EMN (Európska migračná sieť), pričom sa týkali prijímacích podmienok v azylových zariadeniach v Bulharsku, informácií k azylovému konaniu po tzv. Dublinskom návrate a štatistického prehľadu Dublinských transferov v roku 2017,

- k rozhodnutiu ESLP na ktoré poukazovala žalobkyňa v správnej žalobe (S. F. a ďalší proti Bulharsku) krajský súd dal do pozornosti tú skutočnosť, že išlo o sťažnosť z roku 2016, teda aj podmienky v táboroch boli posudzované k obdobiu pobytu irackého páru a ich detí v detenčnom zariadení, naopak správy zabezpečené žalovaným preukazujú tú skutočnosť, že v prípade vrátenia resp. odovzdania žalobcu do Bulharska nedôjde k porušeniu článku 3 Dohovoru, ak niektoré krajiny EÚ pristúpili k pozastaveniu dublinských transferov treba konštatovať, že tak urobili iba dva štáty EU, pričom ako vyplýva zo správ nachádzajúcich sa v administratívnom spise, súdy v iných krajinách EU nepozastavili transfery do Bulharska, navyše súdy v Spojenom kráľovstve zaujali postoj, že transferom účastníka konania do Bulharska nedôjde k porušeniu čl. 3 Dohovoru ani čl. 4 Charty základných práv Európskej únie,

- žalovaný obstaral dostatok informácií ohľadom krajiny, do ktorej má byť sťažovateľka vrátená, pričom z týchto vyplýva schopnosť daného štátu prevziať ho a naopak, nevyplývalo žeby došlo v prípade jej odovzdania k porušeniu princípu „non-refoulement“,

- k možnosti uloženia povinnosti podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 404/2011 Z.z. krajský súd uviedol, že žalovaný túto skúmal, avšak mal za to, že sťažovateľka nespĺňa podmienky pre ich uloženie. Sťažovateľka nemá k dispozícii dostatočné finančné prostriedky k zabezpečeniu starostlivosti o svoju osobu, nevie si zabezpečiť stravu, oblečenie, zdravotnú starostlivosť, ani adekvátne ubytovanie z vlastných zdrojov a ani si ich nevie nijako zabezpečiť od iných osôb.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

11. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka v zákonnej lehote podala kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. g/ a h/) S.s.p., t. j. pretože krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

Sťažovateľka v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedla,

- že sa jedná o pozbavenie osobnej slobody cudzinca za účelom jeho odovzdania do iného členského

štátu, a to na územie Bulharska v zmysle nariadenia Dublin III. Zákonným predpokladom zaistenia sťažovateľky je, že účel zaistenia, a teda odovzdanie do iného členského štátu, bude môcť byť naplnený,

- v priebehu konania o správnej žalobe vo veci zaistenia sťažovateľky v azylovej veci sťažovateľa Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 5Saz/11/2018 zo dňa 31.01.2018 priznal správnej žalobe sťažovateľa voči rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, migračného úradu, dublinského strediska, sp. zn. ČAS.:MU-DS-3992017-DŽ, odkladný účinok, vo veci sťažovateľky preto nie je žalovaný oprávnený realizovať úkony smerujúce k jeho odovzdaniu do Bulharska až do skončenia súdneho konania o preskúmaní rozhodnutia dublinského strediska migračného úradu o odovzdaní sťažovateľky, ktoré môže prebiehať až po dobu 90 dní od podania správnej žaloby,

- nesúhlasí preto s názorom krajského súdu, že zaistenie sťažovateľky je účelné a efektívne a teda aj v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, krajský súd vec nesprávne právne posúdil, pretože pokiaľ vo veci sťažovateľa nie sú realizované (a ani po dobu približne 90 dní nemôžu byť realizované) úkony smerujúce k jeho odovzdaniu, takéto zaistenie je neúčelné a teda aj v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru,

- namietala, že žalovaný stanovenú dĺžku dobu zaistenia odôvodnil príliš všeobecne a formalisticky (t. j. že, uvedená doba je podľa správnej úvahy a skúsenosti Dublinských konaní priamo úmerná dobe zabezpečenia všetkých potrebných náležitostí k realizovaniu konania v zmysle Nariadenia Rady (ES) č. 604/2013.), stanovenú dĺžku doby zaistenia neodôvodnil v zmysle osobitných lehôt stanovených v čl. 28 ods. 3 Nariadenia Dublin III, ktoré prísne stanovuje lehoty na zaistenie cudzincov, voči ktorým prebieha dublinské konanie a taktiež samostatné lehoty na realizovanie transferu týchto cudzincov,

- namietala, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé a teda ani preskúmateľné, či resp. ako sa žalovaný vysporiadal s predošlým zaistením sťažovateľky v čase od 16.11.2017 na základe predošlého rozhodnutia žalovaného zo dňa 14.11.2017, ktoré bolo zrušené rozsudkom rajského súdu, nakoľko sa jednalo o ten istý účel zaistenia, a teda či bola táto doba zaistenia sťažovateľa zohľadnená, resp. započítaná do maximálnej prípustnej doby zaistenia.

12. Navrhla, aby kasačný súd rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu mení tak, že rozhodnutie žalovaného v celom rozsahu zrušuje a zároveň nariaďuje, aby bola sťažovateľka bezodkladne prepustená zo zaistenia.

B)

13. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril tak, že navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť.

Poukázal pritom na profil osoby sťažovateľky, najmä uviedol, že:

sťažovateľka sa na území Slovenskej republiky nachádza neoprávnene bez dokladu, oprávnenosti k pobytu a zabezpečeného ubytovania,

jej finančné zabezpečenie pobytu a starostlivosti nie sú žiadne (bez rodiny, starostlivosti o svoju osobu).

je žiadateľom o azyl na území Bulharska a oprávnenie k pobytu a pohybu na území Slovenskej republiky nemá (Bulharsko evidovalo účastníka konania ako žiadateľa o azyl pod číslom A.),

je dokázané, že na sťažovateľku sa naďalej vzťahuje Dublinské nariadenie a príslušnosť Bulharska, ktoré akceptovalo žiadosť o prijatie späť žiadateľku,

zaistením sťažovateľky a jej odovzdanie do Bulharska bude vykonané v zmysle Dublinského nariadenia a je oprávnené a zákonné,

nezaistením sťažovateľky je dokázané riziko úteku,

sťažovateľka prostredníctvom splnomocneného zástupcu sa snaží o oddialenie, resp. o zmarenie dokončenia Dublinského konania

sťažovateľke nehrozí v prípade odovzdania do krajiny, kde po prvý krát požiadala o azyl žiadne nebezpečenstvo, prenasledovanie, neľudské správanie ani trest,

lehota doby zaistenia je zákonná, oprávnená a potrebná na výkon odovzdania a je plne prípustná aj v zmysle právnych predpisov Slovenskej republiky, ako aj Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č.

604/2013,

Dublinské stredisko naďalej vykonáva všetky úkony a oprávnenia, aby bolo postupované v zmysle právnych noriem a aby bol sťažovateľka odovzdaná do Bulharska, ktoré je bezpečnou krajinou pre žiadateľov o azyl,

bolo preukázané, že alternatívy zaistenia nebolo možné použiť v prípade sťažovateľky aj s ohľadom na riziká úteku, nedostatku finančných prostriedkov, nemožnosti starostlivosti o svoju osobu vlastným pričinením ako aj povinnosťou, ktorú má Slovenská republika plnením Dublinského nariadenia.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

14. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. marca 2018 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

15. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného o zaistení sťažovateľky podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľky sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, 85) ak existuje značné riziko jeho úteku.

K poznámke 85) je uvedené - Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v.EÚ L 180,29.6.2013).

Podľa § 88 ods. 2 ZoPC, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta ZoPC, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

Podľa § 89 ods. 1 písm. a) a písm. b) ZoPC, policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) ZoPC, Policajný útvar je povinný

d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade skonaním ustanoveným zákonom: f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej

nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie. Podľa čl. 3 Dohovoru, nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa článku 25 ods. 1 Dublinského nariadenia III, dožiadaný členský štát vykoná potrebné kontroly a rozhodne o dožiadaní o prijatie dotknutej osoby späť čo najskôr a v každom prípade najneskôr do jedného mesiaca odo dňa doručenia dožiadania. Ak sa dožiadanie zakladá na údajoch získaných zo systému EURODAC, uvedená lehota sa skráti na dva týždne.

Podľa článku 25 ods. 2 Dublinského nariadenia III, nekonanie v lehote jedného mesiaca alebo dvoch týždňov uvedených v odseku 1 sa považuje za akceptovanie dožiadania a ukladá povinnosť prijať späť dotknutú osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť náležité opatrenia pre jej príchod.

Podľa článku 28 ods. 1 Dublinského nariadenia III, členské štáty nezaistia osobu len z toho dôvodu, že v súvislosti s ňou prebieha konanie podľa tohto nariadenia.

Podľa článku 28 ods. 2 Dublinského nariadenia III platí, že ak existuje značné riziko úteku, členské štáty môžu dotknutú osobu zaistiť na účely zabezpečenia konania o odovzdaní v súlade s týmto nariadením, a to na základe individuálneho posúdenia a len vtedy, ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia.

Podľa článku 28 ods. 3 Dublinského nariadenia III, zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia. Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia požiada v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod. Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzдание zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3. Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzдание nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú.

16. Sťažovateľka namietala, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.). V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že v zmysle ústavných princípov (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) pod ustálenou rozhodovacou praxou je nutné chápať aj doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu (viď bod č. 9) vykonávanú podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

17. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t. j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny

skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

18. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

19. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nezistil nedostatky právneho posúdenia v merite veci, ako ani odklon od ustálenej rozhodovacej praxe.

20. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento sa neodklonil od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, naopak vo svojom rozhodnutí odkazuje na rozsudky NS SR, a to konkrétne na rozsudok sp. zn. 10SŽa/16/2014 zo dňa 18.06.2014, v ktorom najvyšší súd vyslovil názor, podľa ktorého „... Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky a je priamo aplikovateľnou normou.“

21. Krajský súd vychádzal aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1SŽa/7/2015 zo dňa 13.02.2015, v ktorom poukázal najvyšší súd na priamy účinok Dublinského nariadenia III, v zmysle ktorého priamy účinok tohto druhu sekundárneho práva (Dublinské nariadenie) vyplýva z 51. 288 ZFEÚ (bývalé čl. 189 ZEHS, 249 ZES), podľa ktorého Nariadenie má všeobecnú platnosť. Je záväzná vo svojej celistvosti a je priamo uplatniteľná vo všetkých členských štátoch (pre porovnanie - smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Rozhodnutie je záväzná v celom rozsahu. Rozhodnutie, ktoré označuje tých, ktorým je určené, je záväzná len pre nich. Odporúčania a stanoviská nie sú záväzná). Okrem toho samotné nariadenie obsahuje klauzulu uplatniteľnosti, podľa ktorej je toto nariadenie záväzná v celom rozsahu a priamo uplatniteľná v členských štátoch v súlade so zmluvami (čl. 49). V tomto duchu judikoval Európsky súd už v rozsudku Politi s.a.s. proti Ministerstvu financií Talianskej republiky zo 14.12.1971 (Politi, 43/71, ECR s. 1039), ktorým vyslovil, že: Nariadenia majú priamy účinok a sú ako také schopné zakladať individuálne práva, ktoré musia vnútroštátne súdy chrániť.

22. Kasačný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru vo veciach zaistenia cudzincov (napr. 1SŽa/7/2016, 1SŽa/9/2016) a dodáva, že žalovaný je v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených inými právnymi predpismi. Nevyhnutným predpokladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení cudzinca je v zmysle § 88 ods. 1 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z.z. je preukázanie jeho účelu, ktorým je v danom prípade zabezpečenie prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku. Rovnako tak v rozhodnutí o zaistení nesmie absentovať dôvodnosť zásadného zásahu do jeho osobnej slobody, spočívajúceho v jeho umiestnení do útvaru policajného zaistenia.

23. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný v preskúmanom rozhodnutí účelnosť zaistenia sťažovateľky dostatočne náležite odôvodnil, zaoberal sa aj prekážkami, ktoré by bránili jej zaisteniu a dospel k záveru, že nezaistením by hrozilo, že bude zmarený samotný účel konania o odovzdaní, ktoré nie je v kompetencii správneho orgánu a preto je potrebné mať účastníka konania k dispozícii počas

procesu návratu v zmysle Dublinského nariadenia III. Z uvedeného vyplýva podľa žalovaného riziko úteku, ako aj neschopnosť vlastnej starostlivosti svoju osobu po materiálnej, zdravotnej a existenčnej stránke (bez akýchkoľvek dokladov totožnosti, bez finančných prostriedkov, nedokázanie sa vrátiť späť na územie Rumunskej republiky, snaha o presun do iného štátu za pomoci prevádzča).

24. Sťažovateľka napriek tomu, že požiadala o udelenie azylu na území Bulharska, nevyčkala na rozhodnutie o žiadosti, krajinu bez toho aby disponovala cestovným dokladom alebo iným dokladom totožnosti opustila a mal v úmysle pokračovať do inej krajiny, kde má rodinu.

25. V takýchto prípadoch je potrebné aj podľa názoru kasačného súdu uprednostniť záujem spoločnosti na zabezpečení účelu prípravy, resp. výkonu jeho prevozu do príslušnej členskej krajiny využitím jeho zaistenia pred záujmami a právom jednotlivca na osobnú slobodu a tieto okolnosti uprednostnenia pri kolízii dvoch práv aj náležite odôvodniť, tak ako to učinil žalovaný v preskúvanom rozhodnutí.

26. Sťažovateľka sa nestotožnila s posúdením ako žalovaného v preskúvanom rozhodnutí, tak aj krajského súdu v rozsudku, a namietala, že jej zaistenie neúčelné, nesúhlasí preto s názorom krajského súdu, že zaistenie sťažovateľky je účelné a efektívne a teda aj v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, krajský súd vec nesprávne právne posúdil, pretože pokiaľ vo veci sťažovateľa nie sú realizované (a ani po dobu približne 90 dní nemôžu byť realizované) úkony smerujúce k jeho odovzdaniu, takéto zaistenie je neúčelné a teda aj v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru.

27. Predpokladom zaistenia účastníka konania v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC je naplnenie účelu zaistenia, ktorým má byť zabezpečenie prípravy alebo jeho výkonu podľa osobitného predpisu, ktorým v danom prípade je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.06.2013).

28. Zaistenie podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC vychádza z čl. 28 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Nariadenia Dublin III), v ktorom sa uvádza, že členský štát môžu zaistiť ŠPTK na účely zabezpečenia konania o odovzdaní, ak existuje značné riziko úteku.

29. Ustanovenie § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC kopíruje toto ustanovenie a uvádza, že zaistenie je možné na účely zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu, ak existuje značné riziko úteku. Pokiaľ ide o aplikačnú prax v Slovenskej republike, výklad „konania o odovzdaní“, ktoré používa Nariadenie Dublin III, umožňuje zaistenie na tento účel ešte pred vydaním rozhodnutia o návrate. V praxi je zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorých čaká návrat do iného členského štátu podľa Nariadenia Dublin III., možné po ich zadržaní na území Slovenskej republiky, len čo sa zistí, že možno uplatniť prevoz do iného členského štátu podľa Nariadenia Dublin III.

30. Ďalším kritériom, ktoré opodstatňuje zaistenie na základe tohto dôvodu, je požiadavka značného rizika úteku. Právna úprava osobitne nevysvetľuje, kedy sa riziko úteku stáva značným, čo je požiadavka § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC - zaistenie na účely výkonu prevozu podľa Nariadenia Dublin III. Istou indikáciou môže byť, že ak už má štátny príslušník tretej krajiny záznam v systéme EURODAC, t. j. už ušiel z iného členského štátu, kde požiadal o azyl, môže sa to chápať ako dôkaz značného rizika ďalšieho úteku.

31. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo 6. novembra 2012, sp. zn. 1SZa 7/2012 vyplýva, že pokiaľ sa v konaní o preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu o zaistení cudzinca podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC nepreukáže, že členský štát bol v rámci Dublinského konania oslovený so žiadosťou o prijatie cudzinca na jeho územie, nemožno považovať rozhodnutie o zaistení za účelné.

32. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že o takýto prípad sa v danej veci nejedná, nakoľko ani sťažovateľka nespochybňuje, že požiadala o udelenie azylu na území Bulharskej republiky, pričom danú skutočnosť oznámil žalovaný Dublinškému stredisku ako dôvod na začatie konania podľa vyššie uvedeného medzinárodného právneho predpisu a Bulharská republika prijala zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl žalobcu, tohto prijme a súhlasí s transferom.

33. Analogicky, pokiaľ sa v konaní o preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu o zaistení cudzinca podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC preukáže, že členský štát bol v rámci Dublinského konania oslovený so žiadosťou o prijatie cudzinca na jeho územie, a preukáže sa, že oslovený členský štát prijal zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl sťažovateľa, tohto prijme a súhlasí s transferom, nemožno považovať rozhodnutie o zaistení za neúčelné.

34. Kasačný súd má za to, že námietka sťažovateľa ohľadne nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného nemohla obstáť, a to ani v namietanej dĺžke zaistenia.

35. Žalovaný podľa kasačného súdu správne právne stanovil dĺžku zaistenia podľa § 88 ods. 4 ZoPC, ale aj podľa čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia III, pričom ju aj náležite odôvodnil.

36. Kasačný súd sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že žalovaným stanovená dĺžka doby zaistenia neprekračuje prípustné lehoty stanovené v čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia III. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že nebolo sporné, že Krajský súd v Košiciach dňa 31.01.2018 priznal správnej žalobe sťažovateľa voči rozhodnutiu Dublinského strediska č. MU-DS-399/2017-DŽ o odovzdaní sťažovateľky na územie Bulharska odkladný účinok. Do rozhodnutia súdu vo veci samej nehrozí sťažovateľke vrátenie (odovzdanie) v zmysle Dublinského nariadenia a teda ani zaobchádzanie, ktoré by bolo v rozpore s čl. 3 Dohovoru a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

37. Krajský súd správne poukázal na rozhodovaciu prax kasačného súdu, a to rozsudok sp. zn. 1SzaK/3/2017 zo dňa 04.05.2017, v zmysle ktorého „V zmysle vyššie citovaných ustanovení Dublinského nariadenia členský štát zaisťujúci žiadateľa o azyl musí predložiť "žiadosť o prijatie späť alebo o prevzatie zodpovednosti" do jedného mesiaca, na ktorú musí odpovedať dožadovaný členský štát do dvoch týždňov; po uplynutí tejto lehoty je možné žiadosť považovať za konkludentne prijatú. Samotný transfer je potom nutné vykonať v maximálnej lehote šiestich týždňov odo dňa prijatia žiadosti. Takto Dublinské nariadenie definuje maximálnu prípustnú dobu zaistenia. Je teda zřejmé, že okrem prípadov podania opravného prostriedku proti rozhodnutiu o zaistení, ktorý má odkladný účinok, zaistenie v konaní podľa Dublinského nariadenia nemôže trvať dlhšie ako súhrn vyššie uvedených lehôt.“ Podľa článku 28 ods. 3 druhý a tretí pododsek Dublinského nariadenia ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia, požiadava v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.

38. Z vyššie citovaných ustanovení bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že Dublinské nariadenie definuje lehoty zaistenia na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu štátneho príslušníka tretej krajiny v porovnaní s vnútroštátnou právnou úpravou (obsiahnutou v § 88 ods. 4 ZoPC) striktnejšie, avšak predpokladá aj prípadné podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní v spojení s odkladom výkonu takého rozhodnutia (čl. 27 ods. 3 písm. c/ a čl. 28 ods. 3 tretí pododsek Dublinského

nariadenia).

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné.

39. Z vyššie uvedeného postupu je pritom zrejmé, že žalovaný vykonal úkony smerujúce k príprave a výkonu prevozu sťažovateľa a v súčasnosti nie sú známe žiadne prekážky, pre ktoré by bolo možné považovať zaistenie sťažovateľa za neúčelné. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ požiadal o preskúmanie rozhodnutia o odovzdaní správnym súdom, a tento správnej žalobe, na žiadosť sťažovateľa, priznal odkladný účinok, nespôsobuje neúčelnosť zaistenia.

40. Z vyššie uvedených dôvodov sa kasačný súd stotožnil s názorom krajského súdu o tom, že zaistenie v danom prípade môže trvať dlhšie ako je maximálna lehota na uskutočnenie transferu.

41. Vo vzťahu k stanovenej dĺžke doby zaistenia kasačný súd uvádza, že túto žalovaný stanovil správne podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z., ale aj podľa čl. 28 ods. 3 Dublínskeho nariadenia, neprekročil pri maximálnej lehote, prípustnej podľa čl. 28 ods. 3 Dublínskeho nariadenia, pričom ju aj náležite odôvodnil.

42. Kasačný súd má rovnako ako krajský súd za to, že preskúmané rozhodnutie je dostatočne riadne odôvodnené, pokiaľ ide o dĺžku lehoty zaistenia. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.12.2015, sp. zn. 10SZa/23/2015: „Pokiaľ správny orgán stanovenú dĺžku doby zaistenia odôvodní preukázateľne existujúcimi skutočnosťami, ktoré odôvodňujú stanovenú dobu zaistenia ako čas nevyhnutne potrebný na zaistenie cudzinca, jeho rozhodnutie je z pohľadu určenia takejto doby zaistenia súladné so zákonom.“

43. Stanovenú lehotu zaistenia žalovaný odôvodnil s poukazom na platnú vnútroštátnu právnu úpravu (§ 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z.), čl. 28 ods. 3 Dublínskeho nariadenia ako aj na odporúčanie Dublínskeho strediska. Zároveň uviedol, že bral do úvahy predošlé zaistenie sťažovateľa a v súčasnej dobe sa vykonávajú úkony k realizácii odovzdania. Podľa kasačného súdu tak námietka sťažovateľa, že žalovaným stanovená dĺžka zaistenia nebola dostatočne odôvodnená existujúcimi skutočnosťami, nemohla vo svetle dôvodov preskúmaného rozhodnutia obstáť.

44. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd neporušil zákon, keď správnu žalobu zamietol, kasačná sťažnosť teda nie je dôvodná a preto ju v súlade s ust. § 461 S.s.p zamietol.

Podľa § 461 S.s.p. platí, že kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

45. O trovách konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ktorý bol v konaní neúspešný právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.